

19de JAARGANG, NR. 356
26 APRIL 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

6 JAZZ OP PAPIER

James A. Harrod: 'Stars of Jazz'

7 JAZZ OP DE PLAAT

Soft Works, Brussels Jazz Orchestra,
 Steve Gadd Band, Mudita, Blast,
 Teus Nobel, Sarah Vaughan e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

13 Erics hardbop-archieff (Eric Ineke)

15 James Clay (Erik Marcel Frans)

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 357 KOMT 10 MEI UIT

BERICHTEN

Jazzclub Hnita zoekt geldschieters

Jazzclub Hnita in Heist-op-den-Berg zoekt geldschieters om de renovatie van de concertzaal te bekostigen. In totaal 50.000 euro is benodigd, waarvan 20 april al 25.000 euro binnen was. De Hnita Jazzclub werd in 1955 door Juul Anthonissen opgericht en ontving in de loop der jaren jazzgroten als trompettist Chet Baker, drummer Art Blakey, saxofonist Dexter Gordon, trompettist Freddie Hubbard, pianist Bill Evans en bassist Charles Mingus. Meer dan duizend concerten vonden in de club plaats, sinds 1983 in de Hnita-Hoeve. In 2018 werd door een honderdtal particulieren de CV Hnita Jazz Club opgericht. Deze vennootschap bezit ook de Hnita-Hoeve en gaf opdracht voor de renovatie.

Meer info: <https://bit.ly/3uQ0nQI>

Vijfde Belgian Jazz Meeting doorgeschoven naar februari 2022

De vijfde Belgian Jazz Meeting, het tweejaarlijkse netwerk- en showcase-evenement voor jazzprofessionals ter promotie van de Belgische jazz, wordt op 11 en 12 februari 2022 in Namen gehouden. Oorspronkelijk zou het gebeuren in februari van dit jaar zijn geweest, maar de coronapandemie gooide roet in het eten. Eerst werd nog gedacht aan uitstel naar juni 2021, maar vanwege het risico op een hernieuwd schrappen van het evenement is nu definitief voor volgend jaar gekozen. Nadere informatie over het programma volgt binnenkort op <https://www.belgianjazzmeeting.be/>.

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BERKLEE COLLEGE OF MUSIC LEGT DIGITALE VERZAMELING COMPOSITIES TINEKE POSTMA AAN

Tineke Postma. (Foto: Joke Schot)

Om de composities van Tineke Postma goed toegankelijk te maken voor studenten en docenten van het Berklee College of Music (Boston, Massachusetts) wordt in de digitale bibliotheek van de school een speciale verzameling van haar werk aangelegd. De kosten hiervan worden betaald uit een Score Compilation Grant die Postma van Berklee's Institute of Jazz and Gender Justice - waarvan drumster Terri Lyne Carrington de oprichtster en artistiek directeur is - heeft gekregen.

Ook Melissa Aldana, Courtney Byran, Marilyn Crispell, Ingrid Laubrock, Nicole Mitchell, Michele Rosewoman, Shamie Royston, Angelica Sanchez en Helen Sung krijgen een bedrag voor zo'n 'score compilation', zodat in totaal het werk van tien vrouwelijke componistes via de digitale schoolbibliotheek in de schijnwerpers wordt gezet.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

vervolg pagina 1 Tineke Postma

"We believe that encouraging and supporting women composers in the dissemination of their original music and scores is an important step towards gender equity in the field. This work is sure to benefit the Berklee community and future generations for years to come", zegt Kris Davies, die als programmadirecteur aan het Institute of Jazz and Gender Justice is verbonden. Het Berklee College of Music is de grootste private muziekschool van de wereld.

Jonge jazztalenten spelen maand met Brussels Jazz Orchestra

Onder de noemer The Future Is Now mogen acht jonge jazztalenten deze maand uren maken bij het Brussels Jazz Orchestra (BJO). Artan Buleshkaj (gitaar), **Muriel Urquidi** (zang), Matthias Van den Brande (tenorsax), Lennert Baerts (saxofoon), Roeland Celis (gitaar), Quinten De Craecker (trombone), Jesse Dockx (drums) en Hendrik Lasure (piano) zijn voor het project geselecteerd. Dat deden de leden van het orkest, die daarvoor putten uit de talenten die zij lesgeven.

Muriel Urquidi (Foto: Paul de Cloedt)

Tijdens het project worden zowel composities uit het BJO-repertoire gespeeld, als eigen werk van de jonge solisten, gearrangeerd door musici van BJO of andere arrangeurs. Van The Future Is Now worden video-opnamen gemaakt, die na afloop als film zullen worden vertoond.

JAZZORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW EN ERIC VLOEIMANS TREDEN VOOR PUBLIEK OP

Als onderdeel van de landelijke proef met testevenementen verzorgde het Jazz Orchestra of the Concertgebouw op 20 april een concert in De Doelen, Rotterdam. Samen met zangeres Sabrina Starke werd daar het Nina Simone-programma van het orkest gebracht. Trompettist Eric Vloeimans speelde 19 april in een volle zaal van Tivoli-Vredenburg, Utrecht.

Beide concerten begonnen om 19.30 uur, zodat er genoeg ruimte was om voor de avondklok weer thuis te zijn. Bij binnenkomst moest een bewijs overlegd worden van een actuele negatieve coronatest, ongeacht of de bezoeker wel of niet gevaccineerd was. Bovendien werden de bezoekers in Rotterdam na afloop van de voorstelling andermaal getest. In totaal 450 mensen mochten in De Doelen bij het Jazz Orchestra naar binnen. Vloeimans kwam met zijn elektrische formatie Gatecrash naar Tivoli/Vredenburg. De bezoekers moesten 1,5 meter afstand houden en mochten geen handen schudden. Ze moesten op hun stoel blijven zitten, maar mochten eenmaal gezeten wel hun mondkapje afdoen. De bar in de zaal was open. Het Utrechtse concert was al ruim van tevoren uitverkocht.

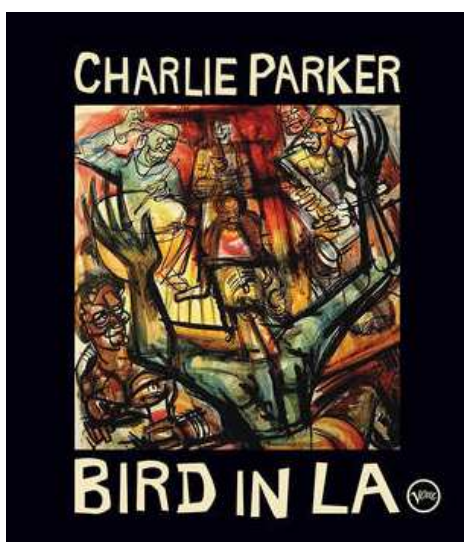
PRIJS VOOR PROGRAMMERING JAZZFEST BERLIN

Het Jazzfest Berlin krijgt de EJM Award for Adventurous Programming 2021, zo werd 14 april bekendgemaakt. De prijs wordt uitgereikt tijdens de European Jazz Conference, die van 16 tot en met 19 september 2021 in Estland wordt gehouden. De prijs wordt in 2021 voor de tiende keer uitgereikt en is een initiatief van het Europe Jazz Network (EJM).

Het winnende festival werd gekozen uit zeventien genomineerden door een jury met een aantal festivalprogrammeurs. "Jazzfest Berlin is one of the oldest jazz festivals in Europe and yet it has been able to innovate itself. This included engaging with a younger generation of organisers and artists, experimenting with new fruition spaces and commissioning innovative musical projects", aldus het juryrapport. Enkele eerdere winnaars van deze EJM Award waren Victoria-Nasjonal Jazzscene (Noorwegen), Porgy and Bess (Oostenrijk) (2020), JazzFest Sarajevo (2019), Moers Festival (2015), Jazz em Agosto (Portugal) (2014) en het Amsterdamse Bimhuis (2013). De EJM is een Europese vereniging van promotors, presentatoren en organisaties betrokken bij hedendaagse jazz en geïmproviseerde muziek.

CORRECTIE JF 355: Verhuizing Gent Jazz Festival

Op 4 april plaatsten wij Jazzflits 355 op het internet. In dat nummer stond een bericht over een gedeeltelijke verhuizing van het Gent Jazz Festival van de Bijlokesite naar het Gentse Gravensteen. Die zou in 2023 zijn beslag krijgen. Onze bron was een persbericht van de festivalorganisatie en wij hadden geen reden om aan de juistheid daarvan te twifelen. Na de publicatie van dit bericht in Jazzflits deelde de organisatie ons mee dat het hier een 1 aprilgrap betrof. Om die reden is op 6 april een nieuwe versie van Jazzflits 355 op de website geplaatst, waaruit dit bericht was verwijderd.

Verve zet niet eerder uitgebrachte opnamen Charlie Parker op de plaat
Ter gelegenheid van de jaarlijkse Record Store Day verschijnt op 17 juli aanstaande een box van vier elpees met niet eerder uitgebrachte opnamen van saxofonist Charlie Parker. Ze werden gemaakt tijdens diverse bezoeken aan Los Angeles en omgeving. De oudste opnamen dateren uit december 1945. Een aantal daarvan werd gemaakt in de NBC Studio's in Hollywood, waar Parker speelde met Dizzy Gillespie and His Orchestra. Parker was andermaal aan de West Coast in april 1946. Verder is er materiaal van een Jazz at the Philharmonic-concert uit november 1948 in de Shrine Auditorium (Los Angeles) in de box te vinden. En dan zijn er nog opnamen van een feest uit juli 1952 in Altadena, Californië. Niet alle stukken zijn compleet en er is ook de nodige dialoog te horen. De vier-elpeebox 'Bird in LA' verschijnt bij Verve en is ook als dubbelcd verkrijgbaar.

Meer info: <https://bit.ly/3dmJTti>

De genomineerde foto van Joke Schot met links Wu Wei en rechts Klaas Hekman.

FOTO JOKE SCHOT GENOMINEERD VOOR JAZZ JOURNALISTS ASSOCIATION AWARD

In de categorie 'Jazz Photo of the Year' is een foto van onze medewerkster Joke Schot genomineerd voor een Jazz Journalists Association Award. Op de foto staan Wu Wei (sheng) en Klaas Hekman (bassaxofoon) in een Gronings weiland. Hij werd gemaakt tijdens de corona-editie van de ZomerJazzFietsTour 2020.

Naast Schot zijn de fotografen Luciano Rossetti, Urszula Las, Pavel Korbut en Nate Guidry in de race. Voor Joke Schot is het de tweede keer dat ze genomineerd is. In 2014 dong ze mee naar een Award met een foto van Herbie Hancock tijdens het North Sea Jazz Festival. De winnaar van de Award 2021 wordt in mei bekendgemaakt. De Jazz Journalists Association is een vereniging van jazzjournalisten met overwegend Amerikaanse leden.

De genomineerde foto's zijn te bekijken op:
<https://www.ijazzawards.org/2021-nominees-for-journalism/>.

NIEUW JAZZ FESTIVAL IN EIBERGEN

Fay Claassen en Cor Bakker. (Persfoto)

Op 26 juni vindt in het Openluchttheater Eibergen de eerste editie plaats van het Jazz Moves Festival. Op het hoofdpodium staan Sven Hammond, BRUUT!, Fay Claassen & Cor Bakker, Peter Tiehuis T5 band en Tollak Ollestad & The Pact. Een tweede podium, het Talent Stage, wordt gevuld door studenten van de jazz- en soulopleiding van het Utrechts conservatorium.

Erik Poorterman. (Persfoto)

Deventer jazzpodium

Taste of Jazz pakt de draad weer op

Taste of Jazz pakt in Deventer de draad voorzichtig weer op. Op 25 april liet de organisatie voor het eerst sinds enige maanden weer van zich horen met een livestream van het **Erik Poorterman** Kwartet uit de bibliotheek van Deventer, het thuishonk van Taste of Jazz. In de maanden die volgen kan weer publiek worden toegelaten, zo verwacht men. Alle eerder afgezegde optredens zullen alsnog plaatsvinden, steeds op de derde zondag van de maand. "Dus laten we onze hernieuwde vrijheid met elkaar vieren deze zomer. Wij kunnen niet wachten!", zo meldt Taste of Jazz hoopvol.

CvA-alumnus Charley Rose deelnemer aan Jazz Migration#7

Het trio van saxofonist Charlie Rose (met Enzo Carniel (Piano, MS20) en Ariel Tessier (drums) mag deelnemen aan de Jazz Migration#7. Samen met nog drie anderen werd hij gekozen uit ruim tachtig aanmeldingen door een honderdtal programmeurs van Europese festivals, clubs en zalen. Als winnaar krijgt Rose, alumnus van het Conservatorium van Amsterdam, twee jaar lang artistieke en professionele ondersteuning door een netwerk van muziekprofessionals. In 2022 mag hij een tournee maken. Het project Jazz Migration bestaat sinds 2002 en biedt een helpende hand aan veelbelovende Franse jazztalenten.

DEUTSCHE JAZZUNION SPOORT LEDEN AAN OM MET POLITICI IN GESPREK TE GAAN

Via **#jazzbrauchtdialog** roept de Deutsche Jazzunion – de belangenvereniging van Duitse jazzmusici – de leden op om met politici in heel Duitsland te gaan praten. Voorzitter Nikolaus Neuser hoopt dat een persoonlijk gesprek tot een beter begrip van de leef- en werkomstandigheden van musici in coronatijd zal leiden.

De Union heeft een aantal mogelijke gespreksonderwerpen op een rij gezet. Allereerst het levensonderhoud van jazzmusici en zaken als de mogelijkheid om te repeteren of van een studio gebruik te maken en de inkomsten uit lesgeven. In de gesprekken zouden ook de toekomst van de culturele infrastructuur en bijzondere regelingen voor musici aan de orde moeten komen. De actie wordt begeleid via sociale netwerken onder de hashtag **#jazzbrauchtdialog**.

Meer info: <https://bit.ly/3dSmij3>

Duitse radio-opnames Wes Montgomery op cd uit

Bij Jazzline Classics zijn opnames verschenen die gitarist Wes Montgomery in 1965 in de studio van de Duitse omroep NDR maakte. 'Wes Montgomery – The NDR Hamburg Studio Recordings', zo heet het album dat een cd en een dvd bevat. Op de cd staat een volledige uitzending van 30 april 1965 met Martial Solal op piano, Michel Gaudry op bas en Ronnie Stephenson op drums en vier saxofonisten, te weten Hans Koller, Johnny Griffin, Ronnie Scott en Ronnie Ross. De muziek werd niet eerder op plaat uitgebracht. Bij de cd is een dvd gevoegd waarop Montgomery is te zien tijdens de repetitie, twee dagen eerder. De gitarist en zijn groep werken vijf nummers af.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN

NEDERLAND

Charlie Angenois, 30 maart '21 (66)

Nederlands bassist; studeerde aan het Hilversums Conservatorium bij Victor Kaihatu. Was daar sinds 1985 docent en vervolgde die loopbaan bij het conservatorium van Amsterdam, waar hij ook bij het Junior Jazz College betrokken was. Angenois was een veelgevraagd musicus en werkte met onder anderen de zangeressen Rita Reys, Greetje Kauffeld, Denise Jannah, met saxofoniste Candy Dulfer, zanger Al Jarreau en pianist Monty Alexander. Ook zat hij in combo's van Martine Bijl, Paul van Vliet en Paul de Leeuw. (hve)

BUITENLAND

Amadeo Tommasi, 14 april '21 (85)

Italiaanse pianist. Vele opnamen met Italianen, maar sinds de jaren zestig ook elders in Europa actief, op festivals, ontmoetingen met Chet Baker, Buddy Collette, René Thomas en vele anderen. Schreef op latere leeftijd voor de filmindustrie.

Isla Eckinger, 8 april 2021 (81)

Zwitserse bassist, ook vaardig op trombone en vibrafoon. Werkte veel in Duitsland, was de huisbassist in de club Domicile in München en begeleidde als zodanig tal van Amerikaanse gasten. Was verbonden aan de Swiss Jazz School in Bern. In de jaren tachtig verbleef hij in Los Angeles.

Sergio Brandao, 2 april 2021 (65)

Braziliaanse virtuoos op basgitaar. Vanaf 1978 actief in New York, waar hij speelde met zangeres Flora Purim, klarinettist Paquito D'Rivera en betrokken raakte bij allerlei projecten, waaronder een tournee naar Rusland. Keerde terug naar zijn geboorteplaats Rio de Janeiro.

Malcolm Cecil, 28 maart 2021 (84)

Engelse bassist, speelde in ettelijke Engelse groepen. Vertrok in 1967 naar Zuid-Afrika en begin jaren zeventig naar de VS. Hield zich daar intensief bezig met synthesizers en ontwierp daarvan een eigen type, de TONTO. Daaruit ontstond een samenwerking met popidool Stevie Wonder.

Buddy Deppenschmidt, 20 maart 2021 (85)

Amerikaanse drummer; werd bekend door zijn samenwerking met gitarist Charlie Byrd in de periode van de populaire bossa nova. Werkte met trompettist Billy Butterfield en pianist John Coates Jr. en bekwamde zich als muziekdocent. (jjm)

GRACHTENFESTIVAL KRIJGT JAZZCONCOURS

Aan het klassieke Grachtenfestival is dit jaar voor het eerst een jazzcompetitie toegevoegd. Daarin nemen studenten van Nederlandse conservatoria het tegen elkaar op. Zes groepen, waaronder het Ben Fitzpatrick Quintet (Amsterdam), staan 6 juni in de finale. Die wordt gehouden in Studio 150 Bethlehemkerk in Amsterdam Noord.

De overige finalisten zijn het Willem Abelen Quartet (Utrecht), het Tristan Guillaume Quintet (Den Haag), het Daniel Nikolov Quartet (Groningen), het Jose Angel Lorente Quintet (Maastricht) en Ask a Plant (Rotterdam). In de jury zitten Bimhuis-programmeur Frank van Berkel, zangeres Denise Jannah en bassist Vincent Henar. Zij kiezen de winnaar van de Vakjury-prijs. Die mag in het seizoen 2021/2022 een reeks concerten geven in theaters en muzieksalen. Ook het publiek mag een winnaar aanwijzen. Aan de Publieksprijs is een radio-optreden verbonden. Denise Jannah zal de Denise Jannah Award uitreiken. De winnaar daarvan krijgt een workshop van haar. Alle winnaars zullen optreden tijdens het Grachtenfestival 2021; de winnaar van de Denise Jannah Award samen met de zangeres. Het festival vindt van 13 tot en met 22 augustus in Amsterdam plaats.

Peter Somuah op 18 april tijdens de finale van de Erasmus Jazz Prijs. (Foto: De Schaapjesfabriek)

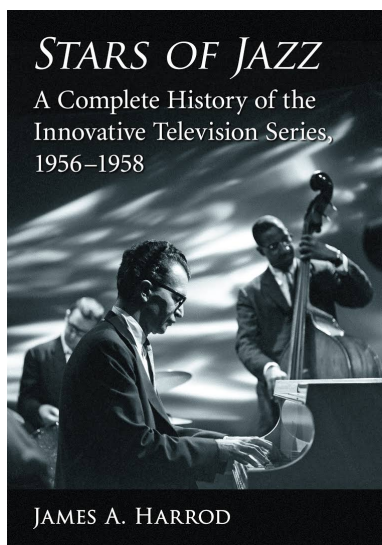
EERSTEJAARS WINT ERASMUS JAZZ PRIJS 2021

De Ghanese trompettist Peter Somuah heeft zondag 18 april in De Doelen in Rotterdam de Erasmus Jazz Prijs 2021 gewonnen. Hij zit in het eerste jaar van de bachelor jazz en krijgt een bedrag van 3.000 euro. De strijd om de Erasmus Jazz Prijs staat open voor jazzstudenten van het Rotterdams conservatorium Codarts en werd deze keer voor de 25ste keer gehouden.

Het is uitzonderlijk dat een eerstejaars de prijs wint. De meeste winnaars uit het verleden zaten in het laatste jaar van hun studie. Peter Somuah wist de vakjury (Susanne Abbuehl, Benjamin Herman en Yanick Hiwat) echter voor zich te winnen door het plezier dat hij uitstraalde tijdens het spelen. Daarnaast toonde hij 'natuurlijk leiderschap' en wist hij 'goed te communiceren met zowel het publiek als de band'. Somuah is volgens de jury een belofte voor de toekomst. Eerdere winnaars van de Erasmus Jazz Prijs waren onder anderen trompettist Jan van Duikeren, saxofonist Bart Wirtz, trombonist Louk Boudesteijn en saxofoniste Stephanie Francke.

JAZZ OP PAPIER

TV-JAZZ

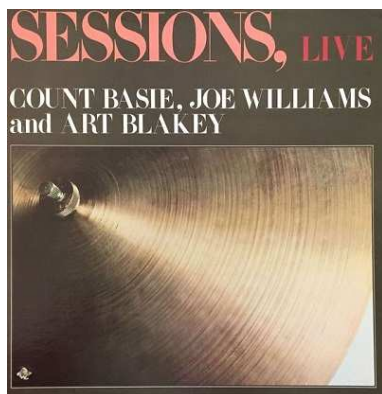
James A. Harrod. Stars of Jazz : a complete history of the innovative television series, 1956-1958

Jefferson, NC: McFarland & Company, 2020

IX, 225 p. : ill. ; 26x18 cm.

ISBN 978-1-4766-7770-5 pbk.

Prijs 60 euro.

Een elpee uit de reeks 'Sessions, Live'.

Bekijk hier een aflevering van het programma Stars of Jazz uit 1956:
<https://bit.ly/3tOth3u>

Het is zeer denkbaar dat u een aantal elpees in de kast heeft staan van Calliope, het label met een draaiorgeltje als logo. In de jaren zeventig bracht het een reeks van 36 elpees uit onder de naam 'Sessions, Live'. Het ging om twee ensembles, elk op een kant, inclusief een intermezzo van een al dan niet bekende vocalist. Het was een goedkope productie, niet alleen in financiële zin, maar ook qua uitvoering: weinig speeltijd, geen informatie over de bezetting, foutieve opnamedata. Ik heb er destijds enkele aangeschaft, maar bij een opruimronde behoorden ze tot de eerste die in aanmerking kwamen om ze weer van de hand te doen.

De producent van dit fraais was een niet nader genoemd individu, dat zich hiermee probeerde te verrijken. Najaar 1979 kwam er een eind aan, nadat vibrafonist Terry Gibbs en anderen de persoon in kwestie hadden aangeklaagd, omdat hun geen toestemming was gevraagd. Het materiaal bleek afkomstig van de televisieserie Stars of Jazz, die vanuit Los Angeles van juni 1956 tot en met december 1958 wekelijks werd uitgezonden. Aanvankelijk alleen via de plaatselijke zenders, later ook door meerdere. James A. Harrod, die alle uitzendingen in kaart bracht, vertelt er niet bij of de bewuste persoon naderhand ook gevonnist is.

De optredende bands waren die welke op dat moment voorhanden waren. Ook kon er een beroep worden gedaan op het arsenaal musici uit de film- en televisiestudio's. De uitzendingen duurden een half uur en werden op een vaste tijd uitgezonden. Voor het repertoire werd vaak geput uit oude succesnummers of uit recentelijk opgenomen platen. Presentator was zanger-pianist-componist Bobby Troup.

Harrod heeft nu zijn bevindingen samengebracht in een boek. Het heeft een driedelig doel: het vastleggen van de feiten en het verloop van de uitzending. Er zat altijd een didactisch tintje aan, hoe knullig en gezocht het ook was. Daarnaast wil het een bron zijn voor toekomstige researchers op het gebied van jazz op televisie.

Ten slotte wordt veel nadruk gelegd op de wijze waarop het productieteam erin slaagde in elke uitzending een ander aspect te introduceren hoe je muziek kon presenteren. Er werd veel werk gemaakt van het decor, de belichting, de stand van de camera, enzovoort. Allerlei nieuwe trucjes werden uitgeprobeerd, zoals dubbelbeelden, overvloeiers en het zichtbaar maken van geluid door middel van een oscillograaf. Diverse van die technieken zijn nadien overgewaaid naar hier. Het idee was: de camera dient niet alleen te registreren maar ook zelf aan het creatieproces deel te nemen. Later is men daar ten dele van teruggekomen: muziek moet voor zichzelf spreken. (Een recent voorbeeld daarvan is het programma van Paul Witteman met klassieke muziek.) Hoe dan ook, de uitzendingen werden in vakkringen hogelijk gewaardeerd vanwege dat camerawerk. Harrod notuleert alle 130 uitzendingen op dezelfde manier: hij somt alle medewerkers op, zowel de musici als de technici, de gespeelde composities en hun componisten en de schrijver van het script. Hij schetst het verloop, het stukje onderricht, het technisch nieuwtje en, indien van toepassing, een kritische noot uit een persverslag. Zijn eigen mening houdt hij voor zich. Het geheel achtereen gelezen, is het bepaald geen boeiende lectuur. Een apart interview met fotograaf Ray Avery geeft enig inzicht over zijn werkwijze tijdens het schieten van informele kiekjes tijdens de voorbereidingen.

Als service loopt Harrod alle elpees op Calliope langs, waaruit blijkt dat de laatste tien uitgaven voor de helft ook nog eens herhalingen waren van eerder uitgebrachte platen. Enkele van de tv-programma's zelf zijn in al of niet gerestaureerde vorm op internet te zien. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

SOFT WORKS
Abacadabra In Osaka
MoonJune Records

Bezetting:

Elton Dean (altsax, saxello, Fender Rhodes),
 Allan Holdsworth (gitaar, gitaarsynthesizer),
 Hugh Hopper (basgitaar),
 John Marshall (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3geP7cs>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 356

Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de in deze rubriek besproken albums. Klik op de link om te luisteren:
<https://spoti.fi/3dr7R6B>

De geschiedenis van Soft Machine en alle gelieerde groepen die na het uiteenvallen ontstonden, is soms ingewikkeld. Hoewel er anno 1981 geen enkele muzikant van het eerste uur meer in de groep zat, heette de groep die op dat moment stopte nog steeds Soft Machine. Daarna volgden de alumni-bands Soft Heap (met saxofonist Elton Dean en Hugh Hopper, plus toetsenist Alan Gowen en drummer Pip Pyle) en Soft Ware (met Dean, Hopper en drummer John Marshall, plus pianist Keith Tippett). Toen Tippett deze laatste groep niet als vaste band wilde beschouwen, kwam organisator Leonardo Pavkovich op het idee om gitarist Allan Holdsworth te vragen voor de groep en ze te boeken voor een aantal concerten. Het aldus ontstane kwartet kreeg de nieuwe naam Soft Works. In juni 2002 dook het viertal in Londen de studio in om opnames te maken voor het album dat 'Abacadabra' ging heten. De gitarist was echter niet tevreden over zijn gitaarsound, en speelde zijn partijen een half jaar later in de VS opnieuw in. Dat gaf de plaat een wat onevenwichtig gevoel. Een jaar later ging Soft Works voor een korte tour naar Japan, en daar werden in Osaka opnamen vanaf de mengtafel gemaakt. Die hebben meestal niet de ideale mix, omdat die nu eenmaal voor de zaal en niet voor opnames bestemd zijn. Gitarist en geluidstechnicus Mark Wingfield heeft echter wonderen verricht met het opknappen ervan, want 'Abacadabra In Osaka', dat nu als dubbel-cd uitkomt bij MoonJune Records, klinkt prima. Zo kunnen we horen hoe het viertal na de opnamen tot een sterke liveband is uitgegroeid. Het repertoire is grotendeels dat van de studioplaat, aangevuld met een nieuw stuk van Holdsworth, 'Alphrazallan' en twee favorieten uit de livesets van Soft Machine: 'Kings & queens' en 'Facelift', beide van de hand van basgitarist Hugh Hopper. Vooral in deze laatste stukken heeft Elton Dean het behoorlijk op de heupen. Hij scheurt dat het een aard heeft en laat de prachtigste melodische vondsten uit zijn saxello (een sopraansax met een bochtje aan de onderkant) komen. Drummer John Marshall weet ritmische precisie aan een enorme drive te koppelen en Holdsworth kleurt subliem met zijn lange, slingerende gitaarlijnen (die soms door een gitaarsynthesizer gaan). Hopper houdt alles met zijn typerende fuzzbasgeluid bij elkaar. Het is jammer dat de groep zo'n kort leven beschoren was, want na nog wat optredens in 2004 hield Holdsworth het voor gezien. Toen zijn collega John Etheridge zijn plek kwam innemen, koos de groep voor de naam Soft Machine Legacy. Na een vijftal albums voor MoonJune (waaronder een met live-opnamen uit Zaandam) en twee noodgedwongen bezettingswijzigingen (door het overlijden van Dean en Hopper) werd in 2015 het 'Legacy' eraf gehaald. En zo heette de groep na 34 jaar dus weer 'gewoon' Soft Machine. Het kan gek lopen.

Herman te Loo

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

BLAST
Vortographs
 ReR Megacorp

Dit jaar is het dertig jaar geleden dat het debuutalbum van Blast, 'Puristsirup', uitkwam. De groep rond gitarist Frank Crijns en multi-instrumentalist Dirk Bruinsma startte al in 1989 en maakte diverse verschijningsvormen door, van kwartet tot en met sextet. Anno 2021 blijft alleen het duo over, dat na 'Sift' (2008) een flinke stilte had laten vallen. Zonder extra muzikanten is de muziek overigens niet wezenlijk anders. Het geluidsbeeld wordt bepaald door de staccato uitgevoerde syncopen van sax en gitaar, ditmaal ondersteund door midi-klanken. Wat daarbij opvalt, is dat Dirk Bruinsma de elektronische percussie zo goed heeft geprogrammeerd dat het klinkt of er een drummer van vlees en bloed meedoet. De vier stukken die 'Vortographs' telt, kennen een goede afwisseling tussen rustige passages en de drukke, hoekige patronen die ik hierboven beschreef. Het slotstuk, 'Tactile grid', kent zelfs een kalme opening, met gespatieerde midi- en vibrafoonakkoorden. Door het gebruik van dat laatste instrument komt in de loop van de track (die listig is opgebouwd) enige gelijkenis met het midi-werk van Frank Zappa naar boven. Maar bovenal klinkt Blast toch vooral als zichzelf: een overtuigend, informatiedicht pleidooi voor de invulling van het niemandsland tussen avant-garderock, moderne gecomponeerde en geïmproviseerde muziek.

Herman te Loo

Bezetting:

Dirk Bruinsma (sopraansax, altsax, vibrafoon, midi- en percussie-programmering), Frank Crijns (gitaar, midi-programmering).

Voor meer informatie:

<https://blast4tet.bandcamp.com/>

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA
Two Places
 Eigen Beheer (brusselsjazzorchestra.com)

Een opzienbarend project kunnen we de gloednieuwe van het Brussels Jazz Orchestra toch wel noemen. Men neme een dikke bigband en voegt daaraan toe een volbloed soulzangeres, een rapper, een dj en een boek vol met gloednieuwe, eigentijdse stukken, en zie hier het resultaat: de cd 'Two Places'. Saxofonist Dieter Limbourg componeerde en arrangeerde alle stukken. De coronapandemie maakte één en ander wel lastig, maar bleek geen showstopper. De ritmes, blazers en zang zijn in aparte sessies opgenomen en later aaneengesmeed tot een spetterend geheel. Sommige nummers zijn zo vet dat ze zo de hitparade kunnen bestijgen. Speel eens 'Another day another night' met een glansrol voor Monique Harcum op vol volume tijdens een feestje. Vast dat de repeat-knop eraan te pas komt. Dat knip-en-plakwerk van dj Grazzhoppa heel goed samengaat met een bigband blijkt wel uit het nummer 'Funky haircut', waarbij de aanvankelijk traditionele sound van de bigband ontaart in een funky geheel, waarin de solisten het opnemen tegen hun eigen gesampelde solo's. De bezetting van de ritmesectie is royaal met twee bassisten, en dat hoor je in de diepe vette sound van veel nummers. En met zowel David Thomaere en Nathalie Lories op toetsen krijgt de ritmesectie vleugels. De ballad 'Leap of faith' heeft door deze royale bezetting een volle sound met een ronkende Hammondsolo als bonus. Het nummer 'What if' is een funky showcase voor rapper Zediam en dj Grazzhoppa. Ook bij dit nummer ben ik niet verbaasd als het een gouden toekomst tegemoet gaat in het clubcircuit. En dan moet de uitsmijter van de cd, 'Get down', nog komen. 'Two Places' is gewaagd, maar volledig geslaagd als muzikaal avontuur, waarop zowel de hiphopscene als de traditionele jazz los kunnen gaan. **Sjoerd van Aelst**

Bezetting BJO:

Frank Vaganée, Dieter Limbourg, Kurt Van Herck, Bart Defoort, Bo Van der Werf (rieten), Laurent Hendrick, Marc Godfroid, Lode Mertens, Frederik Heirman (trombone), Serge Plume, Nico Schepers, Pierre Drevet, Jeroen van Malderen (trompet), Hendrik Braeckman (gitaar), David Thomaere, Nathalie Lories (toetsen), Erik Rademakers, Bart De Nolf (bas), Toni Vitacolonna (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=hmCRxb1064E>

STEVE GADD BAND
At Blue Note Tokyo
BFM Jazz

Een cd van een drummer, dat zal wel een hoop slagwerkvuurwerk opleveren. Nee dus, niets van dat alles op deze uiterst subtiele, diep groovende live-cd 'At Blue Note Tokyo' van de Steve Gadd Band. Slechts één beheerste drumsolo in het nummer 'One point five' en verder mogen we genieten van wat Steve Gadd het beste doet: beheerst, strak, groovend en vaak met originele vondsten begeleiden. Twee van die ritmische vondsten zijn natuurlijk wereldberoemd geworden. Het ritme dat hij neerlegt in '50 Ways to leave your lover' van Paul Simon staat in alle drumboekjes (en niemand kan het echt goed spelen!) en de sextolen-break die hij maakt voor het refrein in 'Roof garden' van Al Jarreau is minstens zo beroemd geworden. Die originaliteit en subtiliteit is ook op deze cd regelmatig te beluisteren. In het al eerder genoemde latinnummer 'One point five' van bassist Jimmy Johnson speelt Gadd weer zo'n onnavolgbaar ritme waarbij alle drummers zich weer kunnen afvragen wat hij nou in godsnaam doet op koebel, rim en bassdrum. Normaal gesproken speelt gitarist Michael Landau in de Steve Gadd Band, maar die was voor de vier opnameavonden in december 2019 in de Blue Note Tokyo verhinderd. Hij wordt vervangen door een oude bekende van Gadd, gitarist David Spinozza. Het nummer 'Doesn't she know by now' is van hem en de unisono door trompettist Walt Fowler en Spinozza gespeelde melodie van dit nummer is echt wonderschoon. Het is zo'n licht groovend deuntje dat je verwacht als herkenningstune van een Amerikaanse sitcom.

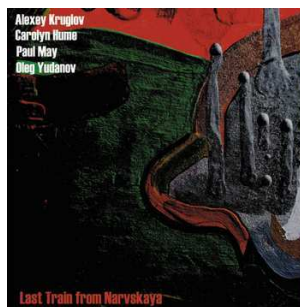
Ook 'Hidden drive', een slow blues door Gadd met brushes begeleid, is van Spinozza en samen met het gezongen 'Walk with me' van toetsenist Kevin Hays zijn dat de drie nummers die de Steve Gadd Band niet eerder heeft opgenomen. De andere zes nummers zijn ook op andere (studio-)cd's te beluisteren.

Deze cd is een heerlijke, groovende, bijna easy listening-cd die je op lange ritten in je auto met prachtige, beheerste en vaak melodieuze soli van Fowler, Hays, Spinozza en Johnson makkelijk wakker houdt. **Gijs Ornée**

Bezetting:

Steve Gadd (drums), Jimmy Johnson (bas), David Spinozza (gitaar), Walt Fowler (trompet), Kevin Hays (keyboards/vocals).

KRUGLOV/HUME/MAY/YUDANOV
Last Train From Narvskaya
Leo Records

Bij zijn Leo Records Festival laat labelbaas Leo Feigin graag artiesten van zijn 'stal' muzikaal met elkaar kennismaken. Tijdens de achtste editie, in St. Petersburg (in oktober 2019) was de beurt aan het duo van pianiste Carolyn Hume en drummer Paul May om gekoppeld te worden aan twee andere duopartners, de ervaren slagwerker Oleg Yudanov en jonge hond Alexey Kruglov (altsax). Een opvallende keuze, want het Engelse duo heeft een zeer ingetogen speelstijl, terwijl Kruglov graag flamboyant uitpakt. In de eerste improvisaties op dit live-album, 'Last Train From Narvskaya', zijn hierdoor aftastend van aard. Dat wil niet zeggen dat het er al te voorzichtig of behoudend aan toe gaat. Er heerst een spanning die de voelsprietten van het viertal hoorbaar maakt. Kruglov kiest er regelmatig voor om het mondstuk van zijn saxofoon te halen en beide onderdelen apart te bespelen. En dat gaat een stuk verder dan een simpel effect. In 'The lover-magician' doorbreekt de saxofonist ineens de ingehouden, verstilde sfeer met een paar woeste saxofoonkreten die kort beantwoord worden door Hume. Gezamenlijk trekken ze verder in een ritmisch melodiepatroon, terwijl de slagwerkers vooral kleurend en invullend bezig zijn. In het slotstuk, 'The voices of the Luna' laat Kruglov ook nog even vocaal van zich horen, met klankimprovisaties die aan Jaap Blonk doen denken.

Herman te Loo

Bezetting:

Alexey Kruglov (altsax, stem, objecten), Carolyn Hume (piano), Paul May (drums), Oleg Yudanov (percussie).

Beluister hier 'Red wave suite':

<https://youtube/p8TE7AEZVn0>

MUDITA
Nature Of The Netherlands
ZenneZ

Hoewel zijn cd de titel 'Nature Of The Netherlands' draagt, hebben de 21 stukken die trio Mudita wijdt aan de natuurgebieden in ons land ogenschijnlijk weinig met de specifieke Nederlandse natuur te maken. De etherische zang en de sferische klanken van trompet en piano, ondersteund met percussie, roepen een beeld op van universele natuur. En daarom, via een omweg, ook van de natuur in ons land. Want, stelt het trio terecht, natuur is natuur. "Natuur is de diepste bron. Ze is er voor ons allemaal, zonder oordeel, zonder eisen. Voor ons is de natuur de grootste bron van inspiratie voor onze muziek. De 21 Nationale Parken van Nederland op muziek zetten was een geweldige ervaring. Op deze manier konden we nog beter tot de kern komen van onze muzikale intentie en daarnaast hebben we de schoonheid die de natuur van Nederland herbergt mogen (her)ontdekken", schrijft Mudita. Het jonge trio bestaande uit Sanne Rambags (zang), Sjoerd van Eijck (piano) en Koen Smits (trompet) verdiende al een Edison in de categorie Jazz Nationaal Vocaal in 2018 met het debuutalbum 'Listen To The Sound Of The Forest'. De verstilde opvolger is ook prijswaardig. De musici vinden elkaar in het zoeken naar nieuwe klanken en melodieën. Smits doet sterk denken aan Eric Vloeimans. Hij heeft dezelfde ingetogen maar toch krachtige toon.

Sanne Rambags gebruikt haar gevoileerde stem als een volwaardig instrument, verleidelijk zingend in het Engels of met onverstaanbare droomwoorden. Sjoerd van Eijck beschikt over een vederlicht toucher en vult smaakvol en met fantasie het 'gat' tussen zangeres en blazer. Mudita staat voor de kunst van het samen delen en groeien en het louter genoeg scheppen in het levensgeluk en plezier van de ander. Niks mis mee, zeker niet in coronatijd.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Sjoerd van Eijck (piano, percussie, gedichten),
 Sanne Rambags (zang, percussie),
 Koen Smits (trompet, percussie).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=C3Hnw6YEKNO>

TEUS NOBEL
Tanto Amor (Celebrating the music of Ivan Lins)
Wedge View Music

In 2020 ontving trompettist Teus Nobel een Edison voor zijn cd 'Saudade'. 'Saudade' was opgedragen aan de in 2019 overleden Antonio Carlos Jobim en werd door de pers enthousiast ontvangen. Het succes schreeuwde om een vervolg. Dat kwam met 'Tanto Amor', een vergelijkbare cd die nu gevuld is met muziek van de Braziliaanse singer/songwriter Ivan Lins. Lins is minder bekend dan Jobim, maar ook hij heeft heel wat hits op zijn naam staan, waarvan 'Love dance' en 'Começar de novo' (ook bekend als 'The island'), 'Nocturna' en 'Dona Palmeira' de bekendste zijn. Na het overlijden van Jobim wordt Lins dan ook als zijn natuurlijke opvolger beschouwd.

Teus Nobel heeft net zoals bij 'Saudade' op 'Tanto Amor' gekozen voor de minder bekende nummers en de bezetting van zijn orkest is voor een groot deel gelijk gebleven, inclusief de aanzienlijke strijkerssectie van het Radio Filharmonisch Orkest en het Metropole Orkest. De uit Uruguay afkomstige gitarist Leonardo Amuedo woonde een tijd in Nederland, verhuisde later naar Rio de Janeiro en speelde daar veel met Ivan Lins. Hij wordt in twee nummers gefeatured, evenals Anna Serierse, die in twee nummers met woordloze zang een bijdrage levert.

Net als 'Saudade' is ook 'Tanto Amor' gericht op een veel breder publiek dan het gebruikelijke jazzpubliek. 'Tanto Amor' is gevuld met softe jazz, bijna alles in een traag, soms zelfs loom tempo, en is daarmee voor iedereen heel toegankelijk. Nobel blaast zijn trompet en bugel op een delicate manier in het middenregister. Er gebeuren geen gekke dingen, er valt geen onvertogen woord, zeker niet bij de strijkers die de nummers van een roomzoete vulling voorzien. Het is subtiele en gevoelige muziek die gemaakt is met de perfectie tot in de kleinste details. De jazz van 'Tanto Amor' is gefotoshopt tot gepolijste relaxte muziek. Om in alle rust van te genieten, liefst in een hangmat met een glas caipirinha binnen handbereik tijdens het afturen van het strand en te genieten van de fraaie Braziliaanse natuur.

Tom Beetz

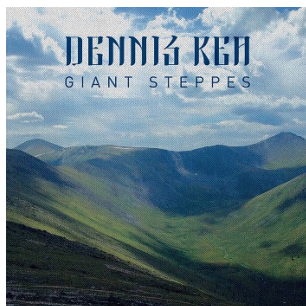
Bezetting:

Teus Nobel (trompet/bugel), Roeland Jacobs (arrangeur), Anna Serierse (zang), Marcelo Martins, Thijs van Leer (fluiten), Daniel de Moraes, Leonardo Amuedo (gitaar), Jeroen Vierdag (contrabas), Marcel Serierse (drums), strijkers van het Metropole Orkest en Radio Filharmonisch Orkest.

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=mRD4sraHddA>

DENNIS REA
Giant Steppes
MoonJune Records

Ruim tien jaar na het indrukwekkende album 'Views From The Chicheng Precipice' komt Dennis Rea met een soort vervolg. Op dat eerdere album verwerkte de uit Seattle afkomstige progrock-gitarist zijn muzikale indrukken van Oost-Azië. Voor 'Giant Steppes' (een woordspeling op het beroemde Coltrane-stuk) ging hij een stuk westelijker en liet zich inspireren door de muziek uit Xinjian (het gebied van de onderdrukte Oeigoeren), Altai Kra, Tuva en Tibet. Rea verwerkt die invloed op verschillende manieren. In 'Altai by and by' vergezelt hij zich slechts van het traditionele ensemble Juliana & PAVA en blijft dicht bij de volksmuziek van Altai Kra (het Centraal-Aziatische deel van Rusland). Zijn gitaar mengt zich wonderwel met de onaardse schoonheid van de samenzang van de vrouwen. Met 'Wind of the world's nest' heeft hij een eigen compositie geschreven die de Tuvaanse volksmuziek als uitgangspunt heeft, maar ook zijn rock-roots laat horen. Bovenzanger Albert Kuvezin legt daarin de verrassende overeenkomst tussen de Tuvaanse zangtechniek en 'grunting' (de grommende zang van deathmetalbands). De andere twee stukken laveren tussen deze twee benaderingen in: Rea gebruikt daarin traditionele muziek en bedt die in zijn eigen schrijfsels in. Uit het hele album spreekt een enorme liefde voor de muziek en cultuur van de Centraal-Aziatische steppen en biedt de luisteraar een rijke klankervaring.

Herman te Loo

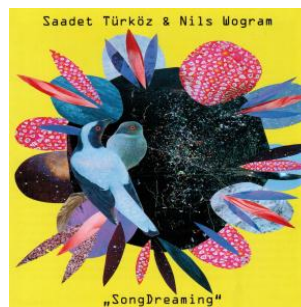
Bezetting:

Albert Kuvezin (zang), Greg Kelley (trompet), Greg Campbell (hoorn), Greg Powers (dungchen-hoorn), Stuart Dempster (didgeridoo), Dick Valentine (sopranosax, altsax, fluit), Steve Fisk (keyboards, elektronica), Dennis Rea (gitaren), Wadim Dicke (basgitaar). Don Berman, Brian Opper, Daniel Zongrone (drums, percussie), Juliana & PAVA (traditionele zang, draai-lier).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3apRUM9>

SAADET TÜRKÖZ/NILS WOGRAM
SongDreaming
Leo Records

Zangeres Saadet Türköz woont al jaren in Zwitserland, maar ze is afkomstig uit Oost-Turkestan (het gebied van de Oeigoeren). Ze zingt in het Turks en het Kazachs, maar verzint soms ook haar eigen taal. In het duo met trombonist Nils Wogram bestrijkt ze een wereld aan sferen en gevoelens. Soms heeft de muziek iets weemoedigs en melancholiek, zoals in het openingsnummer, 'Way' of het klaaglijke 'Rain'. In 'Ata' horen we Turkse invloeden, maar achter de ritmische klanken van 'Paper' mogen we de volksmuziek van een niet-bestaand land vermoeden. Wogram's trombone klinkt uiterst vocaal in de duetten, zoals we dat al jaren van hem gewend zijn. Voor de variatie neemt hij de melodica ter hand, die hij heel vol laat klinken, als een harmonium ('Ata') of een accordeon ('Hour'). Het tweetal vertelt verhalen die bij elkaar een wonderbaarlijke reis vormen.

Herman te Loo

Bezetting:

Nils Wogram (trombone),
 Saadet Türköz (vocalen).

Luister hier naar 'Way':

<https://youtu.be/xXVAVX8NDIo>

SARAH VAUGHAN
Live At The Berlin Philharmonie 1969
The Lost Recordings TLR 2004037

45 Jaar was zangeres Sarah Vaughan toen zij tijdens de Berliner Jazz Tagen 1969 een middag- en avondconcert verzorgde. Het waren niet de meest vruchtbare jaren uit haar carrière. Als een komeet schoot zij in haar jonge jaren omhoog om vervolgens als een instituut de wereld rond te reizen tot haar overlijden in 1990. Sarah was beroemd om haar dictie, swing en haar enorme bereik. Vooral in de lage registers was ze onovertroffen met een herfstachtige melancholie. Haar fenomenale zangtechniek was ook haar valkuil. Vooral op latere leeftijd kreeg haar muziek iets gekunstelds, iets geëxalteerd. De tijdgeest was ook geen grote vriend. De popmuziek bleek geen vruchtbare grond voor Sarah Vaughan en ook de hippe freejazzers moesten niet zoveel hebben van haar rijke, weldadige mainstreammuziek. De mooiste live-opnames van Vaughan stammen dan ook uit de late jaren vijftig ('Sarah Vaughan At Mr Kelly's') en vroege jaren zestig ('Sassy Swings the Tivoli'). Des te verrassender is deze dubbel-cd met de twee live-sessies uit Berlijn. De banden van de middagsessie lagen nog ongebruikt in het archief en beleven dus hier hun première. Sarah Vaughan blijkt in topvorm. Zonder fratsen en effectbejag zingt ze de sterren van de hemel. Al vanaf de opening in 'A lot of living to do' tot de afkondiging is het genieten van een van de onbetwiste kampioenen van de jazz. Het gemak, de swing en de eenvoud maken deze opnames onsterfelijk. Veel bekende, maar ook minder bekende nummers komen voorbij. Alles zonder maniertjes en recht voor z'n raap. Haar trio is prettig aanwezig en laat geen steek vallen. De opnames zijn opgepoetst en glanzen je tegemoet. Zoveel jazzmuziek van de bovenste plank is bijna teveel van het goede. Geniet ervan, maar met mate, want het is verslavend.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Sarah Vaughan (vocals),
 Johnny Veith (piano),
 Gus Mancuso (bas),
 Eddy Pucci (drums).

Bekijk een video van het concert:

<https://www.youtube.com/watch?v=jxJhH6gcKnE>

GENOMINEERDE ALBUMS JJA AWARDS 2021

Ook dit jaar bekroont de Jazz Journalists Association (JJA) weer twee jazzalbums (actueel en historische uitgave) met een Award. Voorafgaand daaraan wordt eerst een lijst met kanshebbers gepubliceerd (zie hieronder). De onderstaande genomineerde albums zijn gekozen door de JJA-leden – meest Amerikaanse journalisten – die hiervoor via internet een stem uitbrachten. In mei worden de winnaars bekendgemaakt.

Record of the Year 2020

[Data Lords](#)

Maria Schneider Orchestra (ArtistShare)

[On the Tender Spot of Every Calloused Moment](#)

Ambrose Akinmusire (Blue Note Records)

[Hero Trio](#)

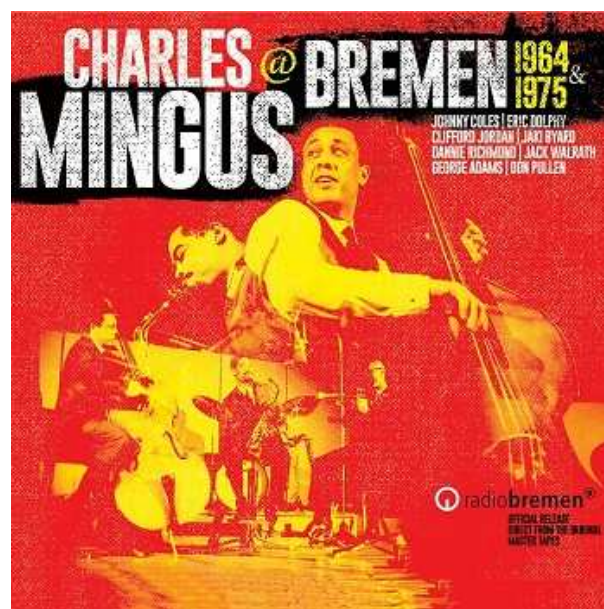
Rudresh Mahanthappa (Whirlwind Recordings)

8: Kindred Spirits (Live From the Lobero)

Charles Lloyd (Blue Note Records)

[Swallow Tales](#)

John Scofield (ECM Records)

Historical Record of the Year 2020

[Palo Alto](#)

Thelonious Monk (Impulse! Records)

[Rollins In Holland](#)

Sonny Rollins (Resonance Records)

[Just Coolin'](#)

Art Blakey and the Jazz Messengers

(Blue Note Records)

[@Bremen 1964 & 1975](#)

Charles Mingus (Sunnyside Records)

[The Complete 1975 Toronto Recordings](#)

Paul Desmond (Mosaic Records)

[The Lost Berlin Tapes](#)

Ella Fitzgerald (Verve Records)

De volledige lijst genomineerden voor de JJA-Awards is te vinden op: <https://bit.ly/2ROVCZO>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ERICS HARDBOP-ARCHIEF

MET 'BEN EN JARMO' DE WERELD ROND (1)

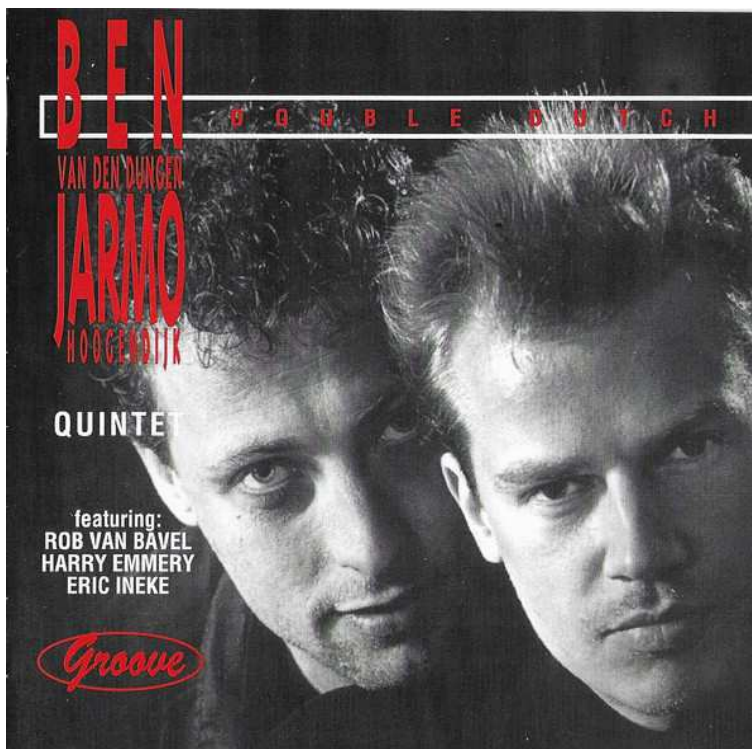
Ergens in de winter van 1988 kreeg ik een telefoontje of ik mee zou willen spelen met het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet tijdens het Pall Mall Jazz Festival in het Amsterdams Concertgebouw. Er was een probleem met hun drummer en of ik dat varkentje wel even wilde wassen. De stijl die ze speelden kwam aardig overeen met die van het Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet, waar ik toen al zo'n zeventien jaar bij speelde. Avontuurlijke en energieke hardbop, dat was ik wel gewend, maar met deze jongens kwam bij de eerste noot direct de kalk van de muur. Die waren niet bang om te spelen. Ik voelde mij als een vis in het water.

Het was voor mij ook de eerste keer dat ik met Rob van Bavel speelde en bassist Anton Drukker. Een paar weken later speelde ik in Cafe De Sport in Den Haag met het trio van Frans Elsen toen Jarmo binnenkwam; ik weet nog goed dat hij in de pauze aan mij vertelde dat hij het zeer op prijs zou stellen als ik de vaste drummer zou kunnen worden van zijn kwintet. Dat vond ik wel een eervol voorstel maar ik zei er meteen bij dat ik dan wel zelf als chauffeur wilde fungeren, want de beide leiders hielden van rock-'n'-roll en om dat te kunnen blijven faciliteren leek mij dat een uitstekende oplossing. Uiteraard ging de directie hier eensgezind mee akkoord.

Parijs werd de vuurdoop want we gingen een week spelen in Le Petit Opportun, een typisch Parijse jazzkelder, niet ver van de voormalige hallen in de wijk Cha-telet. Ik kende de club op mijn duimpje want ik had er al vele malen gespeeld met de band van de Belgische pianist Charles Loos. Een sfeervolle club met de 'vibe' van de jazzkelders uit de jaren vijftig en zestig, de hoogtijdagen van de jazz in Parijs.

De speeltijden waren van 's avonds half elf tot half vier in de nacht. De bar was direct bij binnenkomst van de club waar de musici nog even een drankje konden nuttigen voordat ze af moesten dalen naar de catacomben. De eigenaar, Bernard, een heel toffe kerel, stond steevast iedere avond rond half elf naast de trap en riep de musici bijeen met de woorden:

[...vervolg in de rechterkolom](#)

'Gentlemen, get your shovels and go into the mines'.

Drie sets per avond, nou daar ga je wel goed van spelen hoor! Dat maak je nu nauwelijks nog mee. Ben, Jarmo en Rob kregen een appartement en ik logeerde met Anton Drukker in een hotel waar Chet Baker regelmatig bivakkeerde als hij in Parijs was. We hadden een stuk op het repertoire staan dat 'Quarterback' heette. Op een van die avonden kondigde Jarmo het stuk aan met een verhaal over hoe Napoleon bij Quatrebras de slag bij Waterloo verloor..., je had de gezichten van die Fransen moeten zien.' At Quatre Bras, Napoleon got blown apart'.

Na die week speelden we nog een concert op een jazzschool in Parijs, waar de band een prijs kreeg uitgereikt in de vorm van een 'Zilveren Voet' die niet erg lang heel is gebleven. Maar aangezien ik de volgende avond moest optreden in Leeuwarden met Bud Shank en Bill Perkins en het Rein de Graaff Trio was het na het concert die nacht wel in een keer doorrijden geblazen, terug naar Den Haag. Gelukkig was Ben altijd een hele gezellige bijrijder en altijd in voor een goed gesprek, wat de tijdsduur van die rit aanzienlijk verkortte. Wat niet wegnam dat ik aardig gebroken mijn huis binnenstapte, de volgende dag naar Leeuwarden reed, het concert speelde en daarna als een blok in slaap viel in een hotel in Veendam waarbij Koos Serieuse mij om een uur of één in de middag wakker maakte.

Dat jaar 1989 werd een bewogen jaar voor het kwintet. Er kwamen meer optredens in het buitenland en ik herinner mij een optreden in Barcelona op een jazzfestival waar de bühne zich bevond op het perron van een oud treinstation. De organisatie had een soort coronaopstelling avant la lettre voor ons bedacht, waarbij we allemaal ongeveer twee meter van elkaar zaten en stonden. Ik ben geen liefhebber van al die monitoren maar in dit geval was het onze redding, en wonder boven wonder speelden we spatgelijk.

De compositie 'Ola Lola' van Ben, die we een aantal maanden later vastlegden op cd, roept warme herinneringen op aan ons korte verblijf aan de Spaanse kust. Vlak voor ons optreden

[...vervolg op de volgende pagina rechts](#)

Onder de titel *House of Hard Bop* stelt Eric Ineke een jazzprogramma samen bij de Concertzender. Op 17 april wijdde hij de uitzending aan 'Speak Up', een album van het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet. Ineke is daarop te horen met Ben van den Dungen (sax), Jarmo Hoogendijk (trompet), Rob van Bavel (piano) en Harry Emmery (bas). Het Quintet staat ook centraal in de afleveringen van *House of Hard Bop* die op 15 mei en 19 juni (17.00 uur) worden uitgezonden.

Luister *House of Hard Bop* hier terug:
<https://bit.ly/3n9W2oy>

Eric Ineke is drummer en doceert aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. Sinds 2006 is hij leider van de Eric Ineke JazzXpress. Met het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet maakte hij drie albums: 'Speak Up', 1989 (Timeless), 'Run For Your Wife', 1991 (Timeless) en 'Double Dutch', 1993 (PTSD/EMI).

ontwaarde ik de beroemde blinde Catalaanse pianist Tete Montoliu met wie ik zo'n tien jaar daarvoor heel veel had gespeeld. Uiteraard kon hij mij niet zien en hij was ook nog doof aan een oor. Ik zei 'Hello Tete' in zijn goede oor en hij riep meteen 'Eric, what the F**k are you doing in Barcelona!'. Hij herkende mijn stem onmiddellijk na al die jaren.

Anton Drukker werd in de loop van het jaar vervangen door bassist Harry Emmery en het kwintet kreeg een enorme impuls. Met Harry speelde ik al een tijd in het Trio van Rob Agerbeek en de groep Free-Fair van Dick Vennik en Rob van den Broeck. Hij was de perfecte schakel die de band op dat moment nodig had. Na een aantal concerten werd er in december van dat jaar een cd voor het onvolprezen Timeless Label van Wim Wigt opgenomen in de roemruchte studio van Max Bolleman in Monster.

'Speak Up' werd gereleased in 1990 en sloeg meteen in. Ben en Jarmo waren de absolute pioniers in Nederland wat promotie en boekingen betreft. Die twee zaten zo'n twaalf uur per dag in hun kantoor aan de telefoon; ze kregen het voor elkaar, en Duitsland werd langzaam maar zeker onze 'Heimat'.

De jaren die volgden waren tropenjaren. Steevast iedere maand een week de grens over van Berlijn tot aan München. Harry Emmery en Rob van Bavel reden samen en Ben en Jarmo reden met mij mee. Jarmo lag zeer relaxed op de achterbank en Ben was mijn uiterst gezellige co-piloot en maakte de tijdsanalyses met betrekking tot vertrek en aankomst. Deze analyses moesten regelmatig worden bijgesteld na diverse bezoeken aan al die gezellige 'Raststätten' langs de Autobahn.

Bij aankomst in de stad waar we moesten optreden werd er steevast eerst gekeken of er een Noordzee Quick aanwezig was. Na de bevestiging hiervan begon de speurtocht naar het hotel en de club waar we op tijd aanwezig moesten zijn voor de soundcheck. Die soundchecks hadden een bijzonder karakter. Eerst Ben, dat was meestal een uur, en daarna Jarmo, die tien minuten voor zijn rekening mocht nemen. Daarna hadden we nog 45 minuten om een restaurant te vinden. Aangezien ik mij net zo'n beetje had geabonneerd op de vegetarische keuken was vaak wat mijzelf betrof een Italiaan de meest voor de hand liggende optie. De Duitse keuken zat helaas nog in een zeer trage ontwikkelingsfase wat vegetarisme betreft, waardoor ik de Wienaarschnitzels in schoenmaat 46 maar aan de liefhebbers overliet.

Na het korte culinaire intermezzo moesten we snel naar de club waar het publiek al met spanning op ons zat te wachten. Dus even uitbuiken was er niet bij, maar gelijk knallen. De band stond altijd op scherp en werd door al die optredens een hechte eenheid en deed qua swing, energie en creativiteit toch absoluut niet onder voor de groepen van Freddie Hubbard en Woody Shaw.

De frontline was een 'powerhouse'. Jarmo was in topvorm en ik durf te beweren dat we zo'n trompettist nooit meer in Europa hebben gehad. Ook Ben had een fantastische sound op zowel sopraan- als tenorsax. En dan nog Rob van Bavel, een tovenaars, ritmisch en harmonisch ijzersterk en een complete eenheid met de drums. Als ik een ingewikkelde frase speelde kreeg ik hem drie keer zo ingewikkeld terug. En dan nog Harry Emmery, een bassist met een beat als een huis, zeer interactief en een belangrijke steunpilaar in de ritmesectie. Met de 'catchy' composities van Ben, Jarmo en Rob stond de band vanaf dat moment op het punt om internationaal door te breken. (wordt vervolgd)

Eric Ineke

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

JAMES CLAY

'THE KID FROM DALLAS!
(1935–1995)

Een uitwisseling van gedachten met de Nederlandse pianist Rein de Graaff (°1942) bracht mij ertoe om eens te graven in de muzikale reisroute van saxofonist James Clay. Zijn interesse voor Clay begon na het beluisteren van 'The Sound Of The Wide Open Spaces' uit 1960. Als pianist in The Winchester Combo staat Rein in Comblain-la-Tour (waar van 1959 tot 1966 een vermaard jazzfestival in de open lucht was; red.) op hetzelfde affiche van zondag 9 augustus 1964 als Ray Charles: die had James Clay en David Newman meegebracht. In november 1990 gaat Rein met zijn trio Clay enkele concerten in Nederland begeleiden...

Was James Clay bij Ornette Coleman of Ray Charles gebleven, was hij ingegaan op een uitnodiging van Miles Davis, die dan koos voor Cannonball Adderley, dan werd 'saxophone colossus' Clay een beroemdheid, nu is hij slechts een voetnoot in de jazzgeschiedenis. Hij behoorde wel tot dat klikkje gekend als de Texas Tenors: David Fathead Newman, Illinois Jacquet, Arnett Cobb, Herschel Evans.

Zijn levensroute kunt u deels volgen in de Discografische Gegevens die direct na dit artikel volgen. 'Why did you stay in Dallas?', vroeg een journalist van The Observer hem in februari 1992. Hij bleef ter plaatse gewoon om voor zijn familie te zorgen, kinderen naar school te brengen, om bij zijn vrouw te blijven, alleen uit echte noodzaak gaat Clay 'on the road'. Hij woonde in Oak Cliff waar hij opgroeide.

Ook T-Bone Walker (1910-1975) woonde daar, hij zou debuten als Oak Cliff T-Bone met 2 songs voor Columbia 14506, opgenomen op 5 december 1929 in Dallas, in mei 1969 trad hij op in België met Buck Clayton, Milt Buckner, Jo Jones.

JAMES CLAY werd in Dallas geboren op 8 september 1935 en overleed daar op 6 januari 1995. Zijn moeder was Jessie Jaye Lloyd (1914-2014), werd honderd ...vervolg in de rechterkolom

Clay (links) op de 'The Sound Of The Wide Open Spaces'-hoes.

jaar en overleefde zowel de vader van James als haar zoon James. James volgde de Lincoln High School, ook Leroy Cooper, David Newman studeerden er.

Dallas-inwoner saxofonist Buster Smith, die in Kansas City les had gegeven aan Charlie Parker, doceerde aan Fathead Newman, Leroy Cooper en James Clay (alle drie later bij Ray Charles). Clay speelde in het schoolorkest stukken van John Philip Sousa (1854-1932), het populaire 'Jumpin' at the Woodside' van Count Basie met saxofonist Lester Young en trompettist Buck Clayton van 22 augustus 1938 werd nagespeeld. Hij speelde altsax, fluit, maar schakelde over op tenorsax. Dat instrument stond in hoger aanzien bij de meisjes. Later is hij student aan het Hutson-Tillotson College in Austin, nadien ook aan de North Texas State University in Denton.

Gigs met lokale bands, met onder anderen saxofonist Booker Ervin (1930-1970), samen met Clay misschien met Lowell Fulson in Chicago. Als hij twintig jaar is in 1955 gooit hij kop of munt: New York of Los Angeles? Het werd de West Coast, met nadien veel heen en weer gereis tussen Dallas en Los Angeles. Ik vraag me af hoe dat reizen verliep: in 1955 is er nog segregatie, de federale wetten verboden die wel, maar in praktijk waren aparte bushokjes voor blank en zwart voorzien, aparte toiletten, aparte drinkwaterfontein voor blanken, in de restaurants de zwarten achteraan. Het openbaar vervoer was nog niet uitgebreid. In 2021 is de reistijd van Dallas naar Los Angeles doorgaans 33 uur, aldus mijn bron Gaby Kienitz. Musicus Roger Boykin, die Clay pas in 1957 leerde kennen, veronderstelt dat Clay reisde met de Greyhound Bus over El Paso, San Diego. Hij ontmoet trompettist Don Cherry (1936-1995) en drummer Billy Higgins (1936-2001). Tot december 1956 speelt Clay in het Lawrence Marable's kwartet, ook in het kwintet van flugelhornspeler Jack Millman in de Topper Club in Hollywood. Dick Bock, jazzproducer voor Pacific Jazz met een oor voor aankomende jazztalenten, nam toch maar één nummer op met ...vervolg op de volgende pagina links

Clay, toen pas 21 en nog ruwe diamant: op 25 juli 1956 een 'In a sentimental mood' met de ritmesectie van trompettist Chet Baker, zijn sextet was daar toch voor 'Solo Flight' (Jazz West Coast 505). Bock had toen al Bud Shank bij Pacific Jazz.

Tien dagen later neemt Herbert Kimmel voor Jazz West Records op 4 augustus 1956 met Clay de plaat 'Tenorman' op onder de toen meer bekende merknaam van drummer Lawrence Marable.

In februari 1957 verwerft Clay faam door deelname aan het televisieprogramma 'Stars Of Jazz' met bassist Red Mitchell, volgen opnamen met zijn kwartet, en concerten in Joe Zucca's Club, The Cottage in Pasadena.

Clay was meeverhuisd in het Red Mitchell kwartet naar Hollywood - club The Haig - waar zes dagen per week kon worden opgetreden. Billy Higgins vervangt Frank Capp. Dick Bock was de promotor van The Haig, met live-opnamen van Wardell Gray/Art Farmer (9 september 1952), Stan Getz/Chet Baker (16 juni 1953). The Haig zou sluiten op 4 april 1956.

Tijdens deze Haig-periode organiseert Lester Koenig de enige opnamen van tezamen James Clay-Lorraine Geller-Red Mitchell-Billy Higgins voor Contemporary. Mitchell drong aan op het voortbestaan van het kwartet, maar pianiste Lorraine Geller (1928-1958) gaf voorkeur aan het moederschap. Zij trouwde in 1951 met Herb Geller (1928-2013), die zou na een depressie rond 1962 definitief naar het Duitse Hamburg verhuizen.

Op 11 augustus 1956 speelt Clay in de Crescendo van Gene Norman, club die hij in 1954 had overgenomen van Billy Eckstine. De zangeressen Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Pearl Bailey waren er vaste attracties.

Clay speelt bij The Jazz Messiahs met saxofonist Ornette Coleman, Don Cherry, Higgins, soms ook met drummer Ed Blackwell. Ze repeteerden in de garage van hun pianist George Newman, samen vulden die Messiahs-pauzes in The Haig of in de jazzclub van het Chase Hotel in Santa Monica.

In **1957**: met Clay en Coleman werd dansbare rhythm-and-blues gespeeld in Armond's, een Mexicaanse club. Cherry, Clay, Coleman waren een 'hot spot' in de Club Alamo.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

James Clay en trompettist Tom Kirkpatrick repeteren in 1990 ten huize van pianist Rein de Graaff. (Foto: archief Kirkpatrick)

Over de muziek die Ornette Coleman neerschreef, zegt Billy Higgins: 'James was capable of playing anything that needed to be played!'.

Plaatsen we dat in **1959**: in Los Angeles zegde saxofonist Gene Ammons in laatste instantie zijn concert af in de Flamingo Club. Ornette Coleman, zijn supporter James Clay en Dexter Gordon waren zijn vervangers, Dexter wilde zich na een lange opsluiting herlanceren.

In 1959 moet Clay in militaire dienst. Volgens Kirkpatrick reisde Clay met de trein naar New York, hij verliet het Grand Central Station, vroeg een lift aan een illegale taxi, de reiskoffer met Clay's persoonlijke bezittingen werd ingeladen, en oeps, de chauffeur was er vandoor. Dat vertelde Clay aan Cannonball Adderley en die zei: 'welcome to New York, ha ha ha!'.

Luister hier naar 'The Sound Of The Wide Open Spaces':
<https://www.youtube.com/watch?v=VrHOrUzGhfM>

In april **1960** opnamen in New York met saxophonist David Fathead Newman, producer Cannonball. Halfweg 1960 gaat hij een periode terug naar Los Angeles voor freelance optreden en platensessies 'Double Dose Of Soul' en 'Movin' Along' met gitarist Wes Montgomery. Clay leidt een kwartet met pianist Roosevelt Wardell, bassist Jimmy Bond en drummer Frank Butler. Toch roept Dallas hem terug, hij moet voor oma zorgen. Misschien kwam hij graag terug naar het thuisfront omdat hij zich niet voldoende kon bewijzen in de excentrieke improvisatiemuziek van Coleman. Hij musicceert in het Deep Ellum-district, op zondagnamiddag nemen de zwarte jazzmuzikanten van Dallas deel aan de jamsessies in Woodman's Auditorium: Clay, Red Garland, Leroy Cooper, Fathead. Uit financiële noodzaak aanvaardt James een voltijdse job in een platenzaak.

Op voorspraak van Fathead Newman krijgt Clay een plaats in de band van Ray Charles, met wie hij toert op en af van **1962** tot 1977, ook in de Dinah Shore Show van 20 januari 1963. Clay hield niet altijd van de discipline bij Ray Charles, ook zijn taalgebruik was soms platvloers, zodat de road manager zei tot James: "I'll see you Sunday night", bij het uitbetalen van de dollars.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Op 9 augustus **1964** is Ray Charles in Comblain-la-tour met de Raelettes, echter zonder Clay.

James Clay komt met de bigband van Ray Charles op Europatoer, op 10 oktober **1972** in Tivoli, Kopenhagen (bekijk 'Nothing wrong'; solo's van trompettist Mike Conlon, James Clay en trombonist Steve Turre: <https://bit.ly/32FJM5Q>), op 16 en 17 oktober 1972 is het orkest in Salle Pleyel, Parijs.

Ray Charles komt op 16 juli **1976** voor het North Sea Jazz Festival in Den Haag, hoewel ergens vermeld, Rein heeft daar James Clay niet gezien. Op 17 en 18 juli in Antibes-Juan-les-Pins.

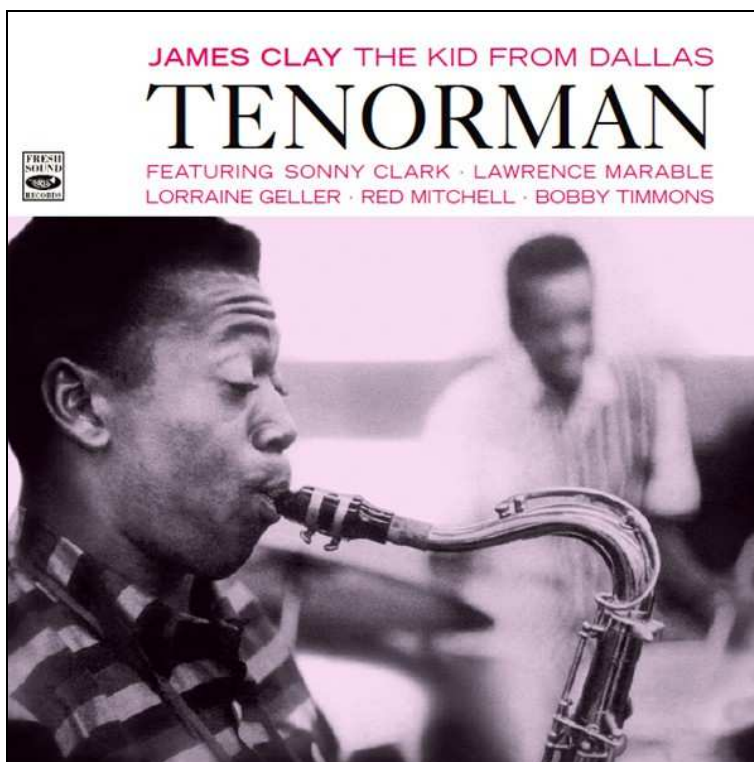
Eind augustus **1978** werd in Dallas' Donnelly's Recovery Room het vijfde Parker Birthday Memorial Festival (Charlie Parker, °29 augustus 1920) gehouden met een tenorbattle tussen Marchel Ivery en James Clay. Op YouTube circuleren opnamen van 8 en 9 april 1977 met Red Garland-Ivery-Clay uit diezelfde Recovery jazzclub: <https://bit.ly/3ncUhxH>.

Gerry Teekens (1935-2019), uit Enschede en platenproducer van het Criss Cross label (www.criscrossjazz.com) tipt James Clay voor het NOS Jazzfestival van 7 augustus **1981** in de Meervaart, Amsterdam. Frits Lagerwerff schreef in Trouw van 10 augustus 1981: "Het kwartet waarbij Roland Hanna plichtmatig zijn job deed, de met veel tamtam aangekondigde James Clay was een deceptie. Clay maakte zijn vooruitgestelde faam geen moment waar. Hij was niet meer dan een routineuze clubsaxofonist." Had een stapje in het nachtleven en toegeving aan zijn verslaving hem geen deugd gedaan? Clay gaf toen ook drie dagen workshops, evenals het Barry Altschul (°1943) Trio. Met bovendien een nietszeggend interview Clay met Michiel De Ruyter op 7 augustus.

James Clay tijdens NOS Jazzfestival:
<https://bit.ly/32Dh2uC>

In Fort Worth was de 'Caravan of Dreams', een theater met 212 plaatsen, een vaste werkplaats voor jazzmuzikanten (Art Ensemble of Chicago, saxofonist Dewey Redman, saxofonist Kirk Whalum, pianist Ahmad Jamal, ...), geopend van september 1983 tot 29 september 2001. James Clay speelde daar tien concerten in drie keer drie concerten op een rij: 3-4-5, 10-11-12, 17-18-19 plus 26 oktober **1983**.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

James Clay siert de hoes van zijn 'The Kid From Dallas'.

In **1985** is Clay terug met Marchel Ivery, een soort Texas Jazz Reunion. Hij was vier keer te gast in Terilli's, een Italiaans restaurant in Dallas, 3-22-23 en 24 augustus **1986**. Twee weken later in september 1986 gaat in de Caravan de opnamesessie van de 'Return To The Wide Open Spaces' door, ik achterhaalde de exacte datum, in plaats van het geciteerde 1990. De aangekondigde pianist Cedar Walton was ziek en inderhaast werd de vader van Wynton en Branford, pianist Ellis Marsalis (overleden op 1 april 2020) ingeschakeld. Gitarist van dienst was Cornell Dupree. Hij was sinds 1970 niet meer in zijn geboortestad Fort Worth opgetreden. In dat jaar trad hij in het Tarrant County Convention Center op met Aretha Franklin en King Curtis; Muhammad Ali was onder de luisteraars. Op 4 juni **1987** was altsaxofonist Frank Morgan aan zet in de Caravan of Dreams.

Luister hier naar het album 'A Double Dose Of Soul':
<https://www.youtube.com/watch?v=fY-53kV6qjE>

In augustus 1987 reist Clay nog eens naar de West Coast op uitnodiging van Bill Perkins.

In augustus **1988** naar de East Coast, met Don Cherry een week in de Village Vanguard in NYC, met de 'Art Deco' opnamen. In november **1990** landt Clay op Schiphol: hij zal optreden met het Rein de Graaff Trio: op donderdag 8 november voor de TROS-Radio in De Brouwershoek, Leeuwarden; 9 november in de Oosterpoort in Groningen; 10 november in Vredenburg, Utrecht - hiervan videobeelden via tomkirkpatrickjazz.com - en 11 november in Jazzclub Pepijn, Den Haag. In dit laatste concert bracht Clay er niet veel van terecht. Hij werd opgenomen in een ziekenhuis. Hij had pas een herniaoperatie achter de rug, stapte met een wandelstok, maar zijn verslaving kon hij niet verborgen houden. Clay stond op instorten. Op aanraden van De Graaff bezocht hij een dokter voor een pijnstillend middel.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

De week nadien op zaterdag 17 november ging in Vredenburg de Blues Estafette door. In Texas moest de optredende formatie The Ray's nog het vliegtuig nemen, gezien de beklemmende berichten over Clay werd Marchel Ivery meegebracht. Maar tijdens het concert werd als verrassing James Clay, pas ontslagen uit het ziekenhuis, in een rolstoel aangevoerd. Naast Ivery kon Clay het concert volspelen. Jacques Depoorter vond de bezetting van The Ray's: Malcolm Robinson (trombone, zang), James Clay (tenor), de broers Raymond George (gitaar) en Clyde George (Hammond), Duane Durrett (drums), plus onvoorzien meegebracht uit Texas Marchel Ivery! Frans van Leeuwen titelt in de NRC van 19 november 'Valse tonen op bluesfestival'.

In juni **1991** volgt een plaat met David Newman, Fathead genoemd, in de zin van koppigaard, hij wilde geen bladmuziek lezen, wilde studeren vooral door te luisteren. Twee Texanen, David Newman en Marchel Ivery, hadden het jaar voordien op 1 mei 1990 met Rein de Graaff, Koos Serieuse, Eric Ineke de plaat 'Blue Greens & Beans' opgenomen (Timeless 351).

In juni **1994** wordt, in navolging van het New Orleans Jazz and Heritage Festival, in Austin het Clarksville-West End Jazz and Arts Festival georganiseerd in het Pease Park, met het Ellis Marsalis Quartet with special guests James Clay & Martin Banks.

Met pianist Roger Boykin speelde Clay nog op 22 december 1994 in Sambuca's in Deep Ellum, maar ziek en vermoeid verliet hij het podium. Tijdens de vrijdagnacht van 6 januari **1995** sterft hij aan een beroerte in het St. Paul's Medical Center. Zijn graf ligt in het Dallas Lincoln Memorial Park. Naast James is de grafsteen voor zijn vrouw Billye Jean Clay (°1943-...) opgesteld, ze waren getrouwd op 12 juni 1963, haar overlijdensdatum lijkt onbekend, hun drie kinderen (Randale Clay, Earl Wayne Clay, Virginia Ann Bolden) kunnen daar een groet brengen aan hun ouders...

Sinds april 2009 gaat jaarlijks een 'James Clay Project' door in Arts Fifth Avenue in Fort Worth, ter promotie van lokale jazzmusici zoals pianist Johnny Case, multi-instrumentalist Roger Boykin, drummer Duane Durrett, hij zegt: 'Clay was a true Texas Tenor musical giant'.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS – JAMES CLAY

James Clay speelt meestal tenorsax, soms fluit, dat onderscheid hebben we niet opgenomen. Zegt fluitist Jeremy Steig (1942-2016) na een jam in Tulsa, over Clay: "he's the best flute player I ever heard!" Clay speelt mee op platen van Ray Charles; zoek daarvoor details in blogs over Ray Charles.

25 juli 1956 – 'In a sentimental mood', één track met **James Clay**, pianist Bobby Timmons, bassist Jimmy Bond, drummer Peter Littman, Forum Theatre, Los Angeles (Fresh Sound 853)

4 augustus 1956 – **James Clay**, 'The Kid From Dallas: Tenorman', Clay, pianist Sonny Clark, Jimmy Bond, drummer Lawrence Marable, acht nummers in de Capitol Recording Studios, Hollywood (Fresh Sound 853); origineel als 'Tenorman – The Lawrence Marable Quartet featuring James Clay' (JWLP-8)

11 augustus 1956 – **Frank Morgan**, 'Gene Norman Presents Frank Morgan', met altsaxofonist Frank Morgan (1933-2007), trompettist Jack Sheldon, Clay, Timmons, gitarist Howard Roberts, Bond, Marable, vijf tracks 'Live At The Crescendo, Los Angeles', (GNPD 9041) (Vogue VG 655018) (King KICJ 104), Morgan, destijds 'the New Bird', had pas een jaar gevangenis achter de rug, in totaal zat Morgan van 1955 tot 1985 in San Quentin (zie mijn verhaal Morgan-Remler in Jazzflits 349, pagina 25)

18 februari 1957 – **James Clay Quartet** featuring pianiste Lorraine Geller, Clay, bassist Red Mitchell, drummer Frank Capp, 'Live At Stars Of Jazz', KABC-TV Show in Hollywood, drie nummers (Fresh Sound 195, 853)

26 maart 1957 – **Red Mitchell**: 'Presenting Red Mitchell', met Clay, Geller en drummer Billy Higgins, van deze bassist zijn eerste plaat als kwartet, zeven tracks met producer Lester Koenig in Los Angeles (Contemporary 7538, OJC 158, nu Fresh Sound 853– op het hoesje van 853 staat foutief 'bassist' Billy Higgins)

26 april 1960 – **James Clay & David Fathead Newman**, 'The Sound Of The Wide Open Spaces', met pianist Wynton Kelly, bassist Sam Jones, drummer Art Taylor, vijf tracks met twee composities van Babs Gonzales, productie Cannonball Adderley voor Riverside in de Reeves Sound Studios in New York (OJC 1075, nu op Fresh Sound 612, twee elpees op één cd, de andere is 'Straight Ahead' van Fathead Newman van 21 december 1960)

11 oktober 1960 – **James Clay**, 'A Double Dose Of Soul', negen tracks met Clay, Nat Adderley, Victor Feldman, Gene Harris, Sam Jones, Louis Hayes, United Recording Studios, Los Angeles (OJC 1790)

12 oktober 1960 – **Wes Montgomery**: ; 'Movin' Along', gitarist Wes met Clay, plus de ritmesectie van het Cannonball Adderley Quintet, Victor Feldman, Sam Jones, Louis Hayes, Clay op vijf tracks in de United Recording Studios, Los Angeles (OJC 892)

7 juni 1963 – **Hank Crawford**, 'True Blue', vier tracks met Phil Guilbeau, Clay, Leroy Cooper, Sonny Forriest, Edgar Willis, Bruno Carr, collega's uit het Ray Charles-orkest (Atlantic SD1423)

9 en 10 januari 1964 – **Ray Charles**, 'Sweet & Sour Tears', zes tracks in zijn Big Band, in Hollywood (ABC-Paramount, Rhino 72844)

7 en 8 mei 1964 – **Ray Charles**, 'I Wake Up Crying' staat op Sweet & Sour Tears, sessie in NYC

eind 1974-begin 1975 – **Ray Charles**, 'My Kind Of Jazz', Part 3, solo James Clay op '3/4 Of The Time', RPM International, Los Angeles

[...vervolg op de volgende pagina](#)

DALLAS EN OMSTREKEN...

'Can't keep from crying'. De dood van president Kennedy (°1917) in Dallas, op 22 november 1963. Korte tijd nadien werden dertien toen actuele bluesnummers opgenomen. Luister graag naar pianist-zanger Otis Spann en zijn 'Sad day in Texas' (Testament 5007). En moet ik ook verwijzen naar de Dallas televisieserie van 1978 tot 1991?

Luister hier naar Otis Spann:

<https://bit.ly/3dH7BR3>

Texas met grote steden als Houston, Austin, San Antonio, Fort Worth en Dallas is muzikaal goed gelegen: jazzmusici uit Kansas City, New Orleans, of van de East Coast lieten er een muzikale stempel achter. Dallas is van oudsher aantrekkelijk voor bluesmuzikanten: afgerond van 1912 tot 1925 vormden Blind Lemon Jefferson en Leadbelly er een duo. Op 3 december 1927 vertolkte Blind Willie Johnson daar zijn 'Dark was the night, cold was the ground' (Columbia 14303).

Van 1955 tot 1958 verbleef Ray Charles met zijn zwangere Della Beatrice Howard in het Dallas Green Acres Motel, precies niets anders dan een houten jachthuis. Charles had altijd Dallas-muzikanten in zijn bigband, ook minder bekenden als trombonist Ken Tussing of drummer John Bryant!

Dallas is de geboortestad van Hot Lips Page (1908-1954), Henry Coker (1919-1979), Harry Babasin (1921-1988), Jimmy Giuffre (1921-2008), Red Garland (1923-1984), Leroy Cooper (1928-2009), John Handy (°1933), Cedar Walton (1934-2013) en Stevie Ray Vaughan (1954-1990).

Gestorven in Dallas: Henry 'Buster' Smith (1904-1991), Lil' Son Jackson (1915-1976), John Hardee (1918-1984), Freddie King (1934-1976), Sam Myers (1936-2006), Marchel Ivery (1938-2007), Lucky Peterson (1964-2020). In Dallas geboren en overleden: Whistlin' Alex Moore (1899-1989) en James Clay!

Uit het naburige Fort Worth komen John Carter, Dewey Redman, Julius Hemphill, King Curtis, Ornette Coleman, Cornell Dupree, en ook Prince Lasha (Jazzflits 344, 28 september 2020). (emf)

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

8 en 9 april 1977 – **James Clay**, Marchel Ivery, Bob Belden, Red Garland, Charles Scott, Walter Winn, in de Recovery Room in Dallas, een Voice of America-uitzending uit Washington
aug en sep 1978, juli 1980 – **Roger Boykin**, 'Cycles', Boykin op piano, gitaar, bas, in Dallas (Soultext 10181)

4 en 5 januari 1980 – **Billy Higgins**, 'Bridgework', drie tracks met Clay, pianist Cedar Walton, bassist Tony Dumas, Higgins, in Los Angeles (Contemporary 14024)

7 augustus 1981 – **James Clay**, Roland Hanna, Marc Johnson, Mel Lewis, radio-opname van zes stukken van het Internationaal Jazz Festival in De Meervaart, Amsterdam, op YouTube video 'Body and soul', 'Blues for Abbie'

30 september-1 oktober 1985 – **The Paul Guerrero Quintet** featuring Marchel Ivery and James Clay, twee Texas Tenors met pianist Floyd Darling, bassist Kirby Stewart, drummer Paul Guerrero, in Omega Audio, Dallas (Jazz Mark 104)

4-6 september 1986 – **David Fathead Newman**, 'Return To The Wide Open Spaces', tien nummers Live At The Caravan Of Dreams, Fort Worth, Texas, allen Texanen: Newman, Cornell Dupree, Clay, Leroy Cooper, Dennis Dotson, Chuck Rainey, George Rains, met de enige niet-Texaan pianist Ellis Marsalis uit New Orleans, Cedar Walton was voorzien maar die was te ziek om op te treden (Amazing 1021, Meteor CDMT 023) (deze plaat meestal geciteerd zijnde uit 1990)

10 augustus 1987 – **Bill Perkins-James Clay Quintet**, 'The Right Chemistry', acht tracks met Clay, rietblazer Perkins, pianist Frank Strazzeri, bassist Joel DiBartolo, drummer Bill Mintz, in de Sage & Sound, Hollywood (Jazz Mark 108, Jazz Crusade 070503-19)

27, 28, 30 augustus 1988 – **Don Cherry**, 'Art Deco', trompettist Don Cherry, Clay met een solo op 'Body and soul', bassist Charlie Haden, Billy Higgins, Don Cherry speelde een week in de Village Vanguard, NYC, opname Van Gelder Studios, Englewood Cliffs, N.J. (Universal 395258)

20 januari 1989 – **James Clay**, 'I Let A Song Go Out Of My Heart', tien nummers met James Clay, Cedar Walton, bassist David Williams, Billy Higgins, in de RvG Studios (Antilles 422 848 279)

8 november 1990 – trompettist Tom Kirkpatrick, James Clay met het trio van pianist **Rein de Graaff**, bassist Koos Serieuse, drummer Eric Ineke, 'Out Of Nowhere' staat op de Graaffs compilatie 'Now Is The Time' (Timeless 465), en 'Billie's Bounce' op 'Ornithology' (Timeless 482), twee nummers uit het Leeuwarden-concert

10 november 1990 – **Tom Kirkpatrick/James Clay & Rein de Graaff Trio**, acht tracks live uit het Muziekcentrum Vredenburg, Utrecht (Jayel 039, private production), van dit concert video-beelden via de website Tom Kirkpatrick

18-19 juni 1991 – **James Clay**, 'Cookin' At The Continental', negen tracks met Clay, Newman, trompettist Roy Hargrove, pianist Kirk Lightsey, bassist Christian McBride, drummer Winand Harper, in de BMG Recording Studios, NYC (Universal 314 510 724)

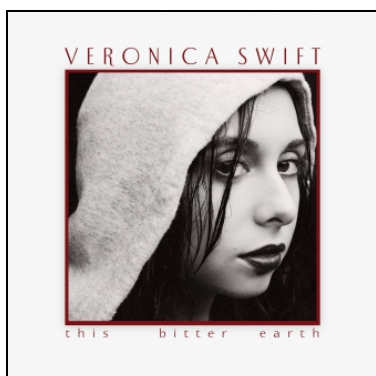
Erik Marcel Frans

Dank voor aanvullende details voor deze bijdrage:

Gaby Kienitz (librarian Fort Worth Library), Robin Vermeulen (De Meervaart), Rein de Graaff, Gracey Tune (Arts Fifth Avenue), Duane Durrett, Donald Edwards, Roger Boykin, Tom Kirkpatrick (www.tomkirkpatrickjazz.com), Brett Derbes, Jacques Depoorter, www.muzyiekweb.nl en Bas Brattinga (Vredenburg).

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 19 april 2021

1 Veronica Swift

This Bitter Earth
(Mack Avenue)

2 Nelson Riveros

The Latin Side Of Wes Montgomery
(Zoho)

3 Yoko Miwa

Songs Of Joy
(ubuntu music)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te nemen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Oud-winnaars Maastricht Jazz Award kijken terug

In twee korte YouTube-video's kijken twee winnaars van de Maastricht Jazz Awards terug op het concours. Het zijn de winnaars van 2020 Helen Svoboda (zang, bas) & Andrew Saragossi (saxofoon), en de winnaar in 2016 Babs van Bree (zang). Ze vertellen over hun Jazz Awards-ervaring, geven advies en inspireren met hun muziek. Bekijk hier de video van Babs van Bree: <https://bit.ly/3dfgHUR>.

Jazzarchieff maakt podcast over legendarische Concertgebouwconcerten

'Jazz at the Concertgebouw' is de naam van een zesdelige podcast-serie van het Nederlands Jazz Archief in samenwerking met Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC). In elke aflevering van een uur passeert een jazzlegende de revue. Het JOC doet de muziek herleven die deze legende ooit tijdens een concert in het Amsterdamse Concertgebouw speelde en presentator Frank Jochemsen voert gesprekken met bijzondere gasten. In de eerste aflevering staat trompettist Miles Davis centraal en in nummer twee zangeres Ella Fitzgerald. De podcast is hier te vinden: <https://bit.ly/3gaUhpQ>

Nieuw jazzprogramma bij Omroep Het Hogeland

Omroep Het Hogeland in Winsum heeft sinds deze maand een jazzprogramma: 'Blue Note from the Blue Boat'. Het wordt gepresenteerd door Bert Dobben. Elke maandagavond draait hij tussen 21.00 en 23.00 uur platen, samen met co-presentator en -samensteller Johan Pattje. Het programma is buiten de regio te beluisteren via: omroepethogeland.nl/luister-live/

OPROEPEN

Foto's Ben van de Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet

Ter illustratie van nog twee afleveringen van 'Met Ben en Jarmo de wereld rond' (zie pagina 13) zijn wij op zoek naar foto's van het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet. Daar zijn er niet veel van bewaard gebleven bij auteur Eric Ineke en de andere groepsleden. Was u indertijd bij optredens van het kwintet en maakte u daar foto's van, dan zou u ons een enorm plezier doen met een scan van de afdrucken. U kunt die naar ons e-mailadres jazzflits@gmail.com sturen. Wordt uw foto gepubliceerd, dan vermelden wij uiteraard uw naam als fotograaf. Hartelijk dank!

Gezocht: boekje bij dvd 'The Blues Of Cousin Joe'

Op verzoek van Jim Simpson van Big Bear Records in Birmingham verzegelde onze medewerker Erik Marcel Frans in de jaren zeventig Cousin Joe toen hij in België was. Onlangs kocht hij de dvd 'The Blues Of Cousin Joe' met daarop een opname gemaakt in New Orleans op 29 augustus 1984. Helaas bleek het begeleidende boekje niet bij het schijfje te zitten. Heeft u de dvd in uw bezit en bent u genegen het boekje voor hem te scannen, dan zou u hem daarmee een grote dienst bewijzen. U kunt uw scan naar ons e-mailen via jazzflits@gmail.com, dan zorgen wij dat het bestand op zijn plek komt.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.